

menhæng, at man så kan sige: Ville det være at lægge domstolene ind under Folketinget, hvis man f.eks. kopierede den amerikanske ordning?

Jeg tror ikke, der er nogen amerikanske højesteretsdommere, som ville købe den påstand, at de er afhængige af Kongressen. Jeg tror heller ikke – det ved jeg, fordi jeg selv har spurgt – at der er kongresmedlemmer, der føler, at der er noget usædvanligt i, at de kan føre forhandlinger med og have møder med repræsentanter for domstolene. De kommer i kongresudvalg og drøfter naturligvis dér f.eks. budgetanliggender for at finde ud af, hvordan nu bevillingerne skal se ud.

Vi undersøgte undervejs, da vi internt i regeringen forhandlede om det her lovforslag, om man kunne overføre denne model til Danmark, for den er jo klar, og den er til at få øje på og er jo et eller andet sted den logisk korrekte, i hvert fald hvis man tror på Montesquieus teori om magtens tredeling, hvor man gensidigt skal kontrollere hinanden og gensidigt skal være uafhængige af hinanden.

Men når man tager den danske grundlov, så må vi jo sige, at inden for den, som den ser ud i dag, er der visse realiteter, vi bliver nødt til at respektere og lægge til grund, nemlig først og fremmest at det er Folketinget, der bevilger offentlige midler, udskriver skatter og bestemmer, hvordan pengene skal bruges. Og derfor vil enhver tanke – hvis nogen skulle have haft den – om, at domstolene selv skulle finde frem til deres egne midler og opkræve dem via retsafgifterne, være uholdbar efter den danske grundlov.

Der ville være masser af muligheder for det, for domstolene bruger faktisk kun, tror jeg, halvdelen eller 40 pct. af det, de rent faktisk kradser ind fra borgerne, hvis man tager tinglysningsafgifter, retsafgifter og det hele med, så der var råd til det, men det ville bryde med princippet i grundloven om, at det er Folketinget, der har den bevilgende myndighed.

Men kunne man så ikke lade domstolene aflevere deres budgetoplæg direkte til Folketinget uden om Justitsministeriet og uden om Finansministeriet? Dét mener jeg så, at vi ville støde på den sædvane, vi ifølge grundloven har omkring finansloven. Det er finansministeren, regeringen, der senest fire måneder inden finansårets start skal fremsætte forslag til finanslov.

Derfor må det være rigtigt, at det er finansministeren, der udmelder de overordnede ram-

mer tidligt på året, og derefter, som det ligger i forslaget, at Domstolsstyrelsen forholder sig konkret til, hvor mange penge den mener de skal have det kommende år, og sender det til Justitsministeriet, og Justitsministeriet kan så forhandle med dem på regeringens vegne, om det nu er noget, man bare kan sætte ind i finanslovsforslaget, eller om der skal ændres på det. Og når det så er overstået, er det Justitsministeriet og finansministeren, der i sidste ende kan bestemme, hvor meget der skal gå videre og sættes ind på finansloven. Når det så kommer til behandling i Folketinget, er ethvert parti naturligvis på helt normal vis berettiget til at stille ændringsforslag, hvis man vil det, til finansloven.

I det øjeblik finanslovsforslaget er oversendt til Folketinget, så har Domstolsstyrelsen også ret til at sende sit oplæg direkte til Folketinget, så man i Folketinget kan blive informeret om, hvad det er, de har tænkt sig. Og hvis ikke vi får det fra Domstolsstyrelsen, så kan vi rekvirere forslaget, tankerne, fra styrelsen.

Så vi er altså inden for den eksisterende grundlov gået så langt, som vi overhovedet kan i retning af at gøre domstolene uafhængige, hvad det her angår.

For så vidt angår administrationen af domstolene, kommer den jo til at ligge i Domstolsstyrelsen, og Domstolsstyrelsen, er det vigtigt at fastslå, kan ikke på nogen måde siges at være afhængig af Justitsministeriet, heller ikke hvad udnævnelser angår. Der er en række instanser, der skal udpege medlemmerne, indstille dem til justitsministeren, men justitsministeren har ingen valgmuligheder. Der bliver indstillet én, så der er ikke noget at vælge imellem.

Det er vigtigt for os at fastslå disse ting, ikke fordi vi i Det Radikale Venstre specielt ønsker at jage Justitsministeriet, men fordi vi tager princippet om magtens tredeling ganske alvorligt, og vi mener, at vores samfund drager nytte af det og vil få yderligere nytte af det, jo klarere denne opdeling bliver.

Når det kommer til dommerudnævnelssagerne, har vi også dér fundet en ordning, hvor der nok skal beskikkes medlemmer af rådet, som skal udnævne og finde frem til dommerne, men igen: Der indstilles til justitsministeren kun en til hver post, så der er ingen valgmulighed. Der er altså ikke noget med at sidde og vælge eller vrage, hvis der skulle findes en justitsminister eller en regering, der en skønne dag troede, at de kunne slippe af sted med det. Og når